

Pisma

V šoli se zdaj učimo pisati pisma. To delamo posebno radi. V odmorih se še prostovoljno vadimo v tej spretnosti. Drug drugemu v pismih malo ponagajamo, kot je to že prirojena navada pri fantičkih, vsaj odrasli nas tako obsojajo. V šoli smo vzeli različne vrste pisem, na primer: naročilno, sožalno, zahvalno, voščilno in ne vem kakšne še. Mi fantički pa poznamo še svojo vrsto pisem, ki ni omenjena v nobeni knjigi. Dali smo tej vrsti ime ,pozivno' ali ,izzivalno' pismo. Glasi se na primer takole: »Dragi Jože! Ker vem, da si bolj nežne kože, Te pozivam na dvoboj s kepami. Tja pod klanec po šoli mi pridi, ker se do tja od šole ne vidi. Upam, da boš premagan še danes! V teh upih Te pozdravlja Tvoj Janez.«

Na tako izzivalno pismo pride približno enak odgovor kot: »Janezek, moj siromaček! Še danes boš moker kot maček, se skrival pred bombami za seč in tekel domov za peč. Kar prsti me že srbijo! Te pozdravlja Tvoj Jože — adijo!«

Tako se vrši naša prosta zabava v glavnih odmorih, kadar je pregrdo vreme, da bi šli na dvorišče. Pisma frče kot bombe po zraku in nekaterim so priložene tudi imenitne risbe, ki nam jih navadno naredi sošolec Francelj. Ta je res mojster za risanje. Gospod učitelj pravi, da bo Francelj nekoč še imeniten slikar, če bo tako napredoval. — O pismih seveda molčimo in pazimo, da ne pridejo pred oči gospoda učitelja. Na ta način tudi njega obvarujemo nevarnosti, da bi v radovednosti prekršil pravilo o pisemski tajnosti.

Pri vsaki še tako nedolžni stvari pa ima človek lahko smolo, če ni do skrajnosti previden. Taka nerodnost se je pripetila meni pri pisanju pisem.

Doma pripovedujem na dolgo in široko, kako imenitna in učena pisma že pišemo v šoli; da znamo rabiti pravilne naslove za najvišje osebnosti in podobno.

»No, dobro,« pravi oče, »bova pa za novo leto pisala stricema v Novo mesto in na Vrhniko. Jaz bom narekoval, ti boš pa pisal, ker imaš bolj spočito roko.«

Kar dobro se mi je zdelo, da mi očka že toliko zaupa, in pregledal sem še enkrat vsa pravila, da bi ne delal predebelih napak v pismih. Za strica na Vrhniki me ni toliko skrbelo kot za onega v Novem mestu. Prvi ni obiskoval dosti šol in je skromen uslužbenec v trgovini. Stric v Novem mestu pa ima vse šole in je inženir. Oba sta očetova brata in se imajo vsi prav radi. Novomeški stric ni oženjen, pa dosti zasluži in podpira tudi hčer svojega vrhniškega brata, to je moja sestrično Zorko, ki je dijakinja

v Ljubljani. Tudi nas se stric inženir za praznike vedno spomni z lepimi darili. Posebno letos je bil izredno radodaren.

Najprej sva pisala stricu v Novo mesto. Zahvalila sva se mu za poslano darove in mu želela v novem letu obilo sreče in blagoslova pri njegovem delu. Povedala sva, kako smo praznovali praznike in kako se imamo.

Prišlo je na vrsto pismo za vrhniškega strica. Za opisom naših domačih razmer je oče še dodal: »Čujemo, da je Zorka v šoli zelo pridna. Prav veseli nas to in le želimo, da bi Ti vedno delala veselje. Lepo je tudi, da Ti novomeški brat pomaga pri stroških za šolanje hčerke. Zorki pa le povej, da mi ni bilo prav nič všeč, ko sem jo zadnjič videl, ker si je popačila z dragimi barvami nohte, ustnice in še obrvi. Tako se mažejo one gospodične, ki nimajo pod milim nebom pametnejšega in koristnejšega dela. Včasih smo brali, da se na ta način spakujejo divjaki tam nekje po samotnih otokih pri Avstraliji. Ti ji to lahko poveš, ker si njen oče, jaz sem samo stric.«

Napisal sem še naslove, dal pismi v ovitka in ju odnesel na pošto.

Čez kak teden pride k nam stric iz Novega mesta. Pri prvih besedah potegne iz žepa pismo in pravi: »Tole pisanje pa ni bilo meni namenjeno, ampak vrhniškemu. Pa je kar prav, da tudi jaz poznam Zorkine razvade... Že vem — fant je pisal, pa je zamenjal naslova na ovitkih...«

Očetu nerodno, še bolj pa meni. Jaz bi bil takrat rad deček iz pravljice, da bi postal v hipu neviden. Tako sem pa stal med očetom in stricem kot kup nesreče in rdeč ko kuhan rak.

Položaj je razrešil stric, ki se je začel spričo moje zadrege smejati, me potrepljal po rami, rekoč: »No, boš pa drugič bolj pazil na naslov...«

Zadeva se je v šali končala in stric je obljubil, da ne bo vrhniškemu bratu nič omenil o tem.

Tudi vrhniško pismo smo dobili nazaj, češ da je bilo gotovo namenjeno novomeškemu stricu, ker le on lahko deli darila, za katera se mu v pismu zahvaljujemo.

Kljub tem zadregam se je zadeva mirno končala. Le jaz nimam zdaj miru in me oče večkrat spomni, kako sem se naučil pisati pisma.

Vsega smo se v šoli učili, tega pa le ne, da ne smemo vtikati pisem v tuje pisemske ovitke. Zdaj to dobro vem in bolj pazim, da ne bom povzročil še kake hujše zmešnjave.

Sveti Trije kralji

(Stara ljudska z Notranjskega)

Oh, poglejte kaj je tam!
Sveti kralji gredo k nam.
To so pravi svet' možje,
Jezusa videt' žele.

Ena zvezda kaže pot,
da ne zajdejo drugod
kakor k štalci v Betlehem,
kjer je novi Kralj rojen.

Štalci se približajo,
nizko se ponižajo,
šace mu odpirajo,
Jezusu darujejo.

Zapisal Ivan Dodič.